

Arrest

nr. 307 985 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2023.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Nigeria, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 3 augustus 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij Nigeria heeft verlaten louter omwille van economische en medische motieven en niet omwille van redenen die vallen onder het Vluchtelingenverdrag. De situatie in Nigeria noopte verder niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 247 601 van 18 januari 2021.

Zijn volgend verzoek werd door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard wegens een gebrek aan nieuwe elementen die de kans voor internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 275 240 van 13 juli 2022.

In het kader van zijn huidig volgend verzoek verwijst verzoeker opnieuw naar de moeilijke levens-omstandigheden in Nigeria. Daarnaast stelt hij de bendeleden te vrezen die zijn zus hebben geslagen in november of december 2022. Verzoeker haalt tevens zijn medische problemen aan.

Ter staving van zijn volgend verzoek legt verzoeker documenten neer betreffende zijn medische toestand, documenten aangaande de algemene situatie in Nigeria, met name het overlijden van prince Kolawole Ajibad Oyekan, en foto's waarvan hij stelt dat deze zijn zus A.A. betreffen.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker louter eerder afgelegde verklaringen herhaalt, hetgeen de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad niet ombuigt. Verzoeker duidt verder niet hoe de dood van prince Kolawole Ajibade Oyekan in verband staat met zijn persoonlijke vrees voor vervolging, noch wat zijn connectie is met de overleden persoon. Zijn vrees gedood te worden door de bende die zijn zus zou hebben aangevallen, wordt voorts niet bijgetreden. Hij heeft immers nooit eerder vermeld dat hij een zus heeft; uit de foto's kan verder niet worden afgeleid wie de persoon die erop afgebeeld staat is noch in welke omstandigheden deze persoon de verwondingen zou hebben opgelopen. Verzoekers medische problemen houden geen verband met het toepassings-gebied van het Vluchtelingenverdrag.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Zo beperkt verzoeker zich tot het stellen dat het niet volstaat te verwijzen naar zijn eerdere verzoek. De Raad wijst er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de

commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beweringen van verzoeker als zou de commissaris-generaal de nieuwe verklaringen en bijgebrachte stukken niet hebben onderzocht, mist voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissing (zoals samengevat onder punt 5) onmiskenbaar blijkt dat deze verklaringen en documenten wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers huidige derde verzoek.

Waar verzoeker verwijst naar zijn medische problemen, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling hiervan een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, koppelt verzoeker aan zijn medische problematiek verder geen vrees in geval van terugkeer naar Nigeria.

De loutere bewering dat verzoeker zich, gelet op zijn langdurig verblijf in België, een levenswijze zou hebben eigen gemaakt die haaks staat op de situatie uit Nigeria, maakt zijn kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming niet aanzienlijk groter, dus hij deze bewering op geen enkele wijze concretiseert of staft. Verzoeker zet nergens in concreto uiteen wat zijn levenswijze heden inhoudt en hoe en waarom deze haaks zou staan op de situatie in Nigeria. Waar verzoeker verder nog stelt dat hij onvermogen is en in zijn land van herkomst niet over huisvesting of enig sociaal of familiaal netwerk beschikt, herhaalt de Raad dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Nigeria sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Nigeria door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

7. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingen-wet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder de EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 en de EASO Country Guidance Note over Nigeria van oktober 2021. Na lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel voor burgers in de deelstaat Lagos, verzoekers regio van herkomst, geen reëel risico is op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

8. Verzoeker klaagt nog aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd.

Deze termijn van tien dagen is een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

9. Verzoeker klaagt tevens aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 februari 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Engels.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekende partij legt haar nood aan internationale bescherming uit. Ze haalt het volgende aan:

- de veiligheidssituatie in Nigeria is geëvolueerd t.o.v. de eerste beoordeling door verwerende partij*
- de problematiek met bendes in Nigeria (haar 'zus' heeft problemen met bendes)*
- ze heeft geen netwerk meer in Nigeria en de contacten zoals haar 'zus' kunnen haar niet opvangen*
- bij terugkeer uit West-Europa word je geacht veel geld te hebben maar dat is niet het geval*
- haar verwestering*
- haar medische problematiek.*

Daarenboven heeft verwerende partij geen afdoende onderzoek gevoerd: verzoekende partij werd niet gehoord maar verwerende partij verwijt haar wel dat zij niet veel informatie heeft gegeven."

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke.

Zo wordt betreffende de voorgehouden problematiek die haar 'zus' zou hebben met bendes in Nigeria in voormelde beschikking aangestipt dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat de verzoekende partij nooit eerder heeft vermeld dat zij een zus heeft en dat uit de foto's verder niet kan worden afgeleid wie de persoon die erop afgebeeld staat is, noch in welke omstandigheden deze persoon de verwondingen zou hebben opgelopen. De verzoekende partij gaat hier ter terechtzitting geheel niet op in. Ook waar zij ter terechtzitting stelt geen netwerk meer te hebben in Nigeria, dat de contacten zoals haar 'zus' haar niet kunnen opvangen evenals waar zij verwijst naar haar medische problematiek, dringt een vaststelling in dezelfde zin zich op. Ook over deze elementen werd in voormelde beschikking reeds omstandig gemotiveerd om welke redenen deze niet worden aanvaard. Uit een eenvoudige lezing van voormelde beschikking blijkt dat de Raad eraan herinnert dat de verzoekende partij voor de beoordeling van haar medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, de verzoekende partij aan haar medische problematiek verder geen vrees in geval van terugkeer naar Nigeria koppelt. Betreffende de stelling dat de verzoekende partij onvermogen is en in haar land van herkomst niet over huisvesting of enig sociaal of familiaal netwerk beschikt, wordt in voormelde beschikking door de Raad herhaald en uitvoerig geduid dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en luidt het besluit dat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Nigeria door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levens-behoeften. Waar zij in haar betoog nog poneert dat bij terugkeer uit West-Europa je wordt geacht veel geld te hebben, maar dat niet het geval is, licht zij deze stelling niet verder toe, laat staan dat zij deze afdoende in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking of hieraan een concrete vrees in geval van terugkeer verbindt. Ook waar zij haar verwestering aanstipt, blijft elke concrete invulling achterwege. In voormelde beschikking werd reeds opgemerkt dat de verzoekende partij nergens in concreto uiteenzet wat haar levenswijze heden inhoudt en hoe en waarom deze haaks zou staan op de situatie in Nigeria. Voorts kan hieraan worden toegevoegd dat, in zoverre de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, zij geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt, noch toont zij aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in haar land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en geviseerd. Zij toont niet aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont zij aan dat

zij omwille hiervan riskeert te worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Zij maakt ook niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden dreigt terecht te komen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting hekelt dat de verwerende partij daarenboven geen afdoende onderzoek heeft gevoerd en hieraan de kritiek koppelt dat zij niet werd gehoord maar de verwerende partij haar wel verwijt dat zij niet veel informatie heeft gegeven, geeft dit opnieuw blijk van een gebrek aan, minstens partiële lezing van de bestreden beslissing. In randnummer 9 van voormelde beschikking wordt omstandig geantwoord op het verwijt niet te zijn gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en geduid dat zij wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voren te brengen alsook dat de verantwoordelijkheid daartoe op haar schouders rustte. Zij werd immers uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Deze omstandige duiding wordt door de verzoekende partij volledig genegeerd. Zij herhaalt algemene kritiek zonder hier ook maar enigszins een antwoord op te bieden, laat staan nuttige argumenten aan te reiken die hier afbreuk aan zouden kunnen doen. Ter terechtzitting laat de verzoekende partij voorts opnieuw geheel na te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing. Evenmin kan zij overtuigen dat geen afdoende onderzoek zou zijn gevoerd. Uit voormelde gronden van de beschikking waarin wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met de door haar in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en dat hij dienaangaande een degelijk en afdoende onderzoek heeft gevoerd. Eveneens wordt uiteengezet om welke redenen dat deze niet werden aanvaard. Het weze herhaald dat de verzoekende partij hierop met geen enkel dienstig argument ingaat.

Betreffende de veiligheidssituatie in Nigeria neemt de verzoekende partij ter terechtzitting het standpunt in dat deze is geëvolueerd ten opzichte van de eerste beoordeling door verwerende partij. Opnieuw verduidelijkt de verzoekende partij haar kritiek niet, laat staan dat zij deze concreet toespitst op haar zaak. Hoe dan ook kan worden aangestipt dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden, in de beoordeling rekening werd gehouden met actuele objectieve informatie zoals geduid in voormelde beschikking. Voorts verliest de verzoekende partij uit het oog dat het haar vrijstond concrete elementen of landeninformatie die zij als meer actueel aanziet bij te brengen indien zij dit nodig achtte. Dit liet zij echter na. Evenmin duidt zij in haar betoog ter terechtzitting welke informatie niet langer correct zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie en gevolgtrekkingen foutief of niet meer actueel zijn, waartoe zij echter in gebreke blijft. De beoordeling in voormelde beschikking, blijft dan ook overeind.

4.3. Ter terechtzitting komt de verzoekende partij in wezen niet verder dan op algemene wijze aan te geven het niet eens te zijn en het uiten van algemene kritiek. Derhalve voert zij geen concrete en valabele argumenten aan die deze gronden ontkrachten of weerleggen. Door slechts elementen te herhalen zonder in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, wordt het doel van onderhavige procedure volledig genegeerd en tenietgedaan. De verzoekende partij brengt dan ook geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,
T. LEYSEN,

kamervoorzitter,
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES